

РЕШЕНИЕ

№ 12678

гр. София, 31.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 16.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **11251** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Адвокат-пълномощник на Д. Х. – гражданин на Р. Турция е оспорил от негово име постановления от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на РБ, в И. Отказ от 03.10.2025 г. за издаване на виза, вид „D“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 30.04.2025 г.

В съдебното заседание жалбоподателят не се явява и не е представляван от упълномощения адвокат. С жалбата се приема, че: отказът не съответства на изискванията за форма; ответникът недопустимо е придал обратна сила на нормата на чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ (изм., ДВ, брой 52/2025 г.); отказът засяга правото на личен живот на чужденеца (чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи), правото на сдружаване (чл. 11 от Конвенцията – в жалбата погрешно квалифицирано по чл. 10), и представлява непряка форма на дискриминация (чл. 14 от Конвенцията).

Ответникът не е представляван, не е изразил становище и не е заявил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът служебно изиска от Държавна агенция „Национална сигурност“ и от Дирекция „Миграция“ - МВР становищата, касаещи процесното заявление за издаване на виза.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Установява се от доказателствата, че жалбоподателят Д. Х. – гражданин на Р. Турция е заявил (л.

13, л. 82 от делото) на 30.04.2025 г. желание да получи „виза D“, за дългосрочно пребиваване в РБ, на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ, като е представил документи, сред които и: Решение за вписване в единния търговски регистър на БТПП, № [ЕГН]/19.03.2025 г.; Сертификат от Б. търговско-промишлена палата, № 1386/04.04.2025 г. удостоверяващ вписване търговско представителство на регистрирано в Турция търговско дружество. Като представител по право е посочен С. К., а като представители по пълномощие – Д. Х. (жалбоподателя) и Д. Д.. На 03.10.2025 г. (4 месеца и четири дни след подаване на заявлението), видно от представено по делото копие (л. 10) на [Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР](#) е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цитиране на 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ и с мотиви: „не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, тъй като при проверка е установено, че апликанта (ът) се явява трети кандидат за едно и също търговско представителство“. От страна на заместник – председател на ДА „НС“ е представено писмо (л. 70), според което от Териториалната дирекция – П. е било изразено положително становище по заявлението за предоставяне на виза. От изпратените от Дирекция „Миграция“ – МВР становище и докладна записка (л. 75) се установява че била извършена проверка на декларирания адрес за пребиваване в [населено място], както и проверка в Регистър БУЛСТАТ, която показала, че Д. Х. е вписан като трети търговски представител.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана, но по същество е неоснователна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република Б. са регламентирани в Закона за чужденците в Република Б.. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република Б. – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективизиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, съответно, противно на твърдението от жалбата съдържа конкретни мотиви, които позволяват осъществяване на съдебен контрол за законосъобразност. Отказът подписан от компетентно консулско длъжностно лице. На него посланикът е възложил (заповед на л. 52, с оглед и Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на министъра на МВнР.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основанията по т. 17 ЗЧРБ, мотивирано с това, че чужденецът „не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, тъй като при проверка е установено, че апликанта (ът) се явява трети кандидат за едно и също търговско представителство“, предвид информацията, съдържаща се в коментарианото по – горе становище от ОД – МВР – П., както и тази, съдържаща се в Решение за

вписване в единния търговски регистър на БТПП, № [ЕГН]/19.03.2025 г.; Сертификат от Б. търговско-промишлена палата, № 1386/04.04.2025 г.

Така установените данни не бяха оспорени по време на съдебното производство от страна на жалбоподателя.

Разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ, в редакцията преди изменението с ДВ, брой 52/2025 г. е допускала възможност чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 да получат разрешение за продължително пребиваване, ако са представители на чуждестранно търговско дружество, но за не повече от трима представители за всяко чуждестранно търговско дружество. Тази норма е изменена, считано от 01.07.2025 г., като е регламентирано, че разрешение за пребиваване на това основание могат да получат „до двама“ представители на чуждестранното търговско дружество“. Касае се за материалноправна норма и предвид разпоредбата на чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на оспорения отказ следва да бъде преценявано именно с оглед действащата понастоящем норма на специалния закон. Материалноправните разпоредби произвеждат действие след обнародването им в ДВ. В тази връзка неоснователно адвокатът – пълномощник счита, че ответникът е придал обратна сила на § 9, т. 1 ЗИД ЗЧРБ (ДВ, брой 52/2025 г.). Напротив – прилагането от страна на консулското длъжностно лице, на разпоредбата на т. 6, ал. 1, чл. 24 ЗЧРБ, в редакцията преди 01.07.2025 г. би било процесуално недопустимо. Вярно е, че заявлението за издаване на виза е подадено при действието на предишната норма, а отказът е постановен повече от пет месеца по - късно, но според § 41 ПЗР към ЗИД ЗЧРБ (ДВ, бр. 52/2025 г.) довършване по досегашния ред е предвидено само за административните производства за предоставяне право на продължително пребиваване, на основание [чл. 24, ал. 1, т. 16](#). Следва да се има предвид, че изразът „досегашния ред“ има предвид процесуални правила, но не и материалноправни норми.

Разпоредбата на § 43 ПЗР на ЗИД ЗЧРБ (ДВ, бр. 52/2025 г.), според която, „до две години от влизането в сила на този закон регистрираните търговски представителства на чуждестранни лица привеждат обстоятелствата по регистрацията си в съответствие с него“ не изключва прилагане нормата на чл. 24, ал. 1, т. 6 в актуалната ѝ редакция.

Издаденият на 03.10.2025 г. от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на РБ, в И. Отказ от 03.10.2025 г. за издаване на виза, вид „D“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 30.04.2025 г. съответства на изискванията за форма на индивидуалния административен акт, регламентиран с чл. 59, ал. 2, вр. чл. 1 АПК. Отказът е постановен, след правилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ и след установява по надлежния реда на обстоятелството, послужило като фактическо основание.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14 -^{ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата Д. Х. – гражданин на Р. Турция, против постановления от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на РБ, в И. Отказ от 03.10.2025 г. за издаване на виза, вид „D“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 30.04.2025 г.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

